

DOOR: MANON LATERVEER – DE BEER

Wie regelmatig de Waddeneilanden bezoekt, zal het ongetwijfeld zijn opgevallen. Het vrolijke 'tepiet! tepiet!' van de scholekster klinkt niet meer zo vaak als vroeger. De zwart-witte wadvogel zal toch niet aan het uitsterven zijn? Waarom de aantallen van een soort veranderen in de tijd, is een vraag die bioloog Martijn van de Pol bezighoudt. Hij schaart zich bij een groep vogel-'stalkers', die al een kwart eeuw de scholeksters op Schiermonnikoog in de gaten houdt. Hoe overleven ze van jaar op jaar? En hoeveel jongen krijgen ze? Omdat de scholekster gemiddeld wel twintig jaar oud wordt, is het een uitstekend studieobject om langetermijn veranderingen in kaart te brengen. Het vermoeden is dat de mens de kwaaië pier is in de teruggang van de scholekster. De schelpdiervisserij heeft jarenlang de winterkost voor zijn knalrode snavel weggekaapt. Maar ook strenge winters hebben een slechte invloed. De kokkels en mosselen in en op de wadbodem veranderen dan in een ontoegankelijke diepvriesmaaltijd.

Onderzoeker Van de Pol stopt zijn vogelgegevens in een wiskundig model. Ook factoren uit de omgeving doen mee aan de berekening. Zo hoopt hij de toekomst voor de scholekster te kunnen voorspellen. Die ziet er met de opwarming van het klimaat volgens de bioloog gunstig uit. Daarnaast doet het verbod op mechanische schelpdiervisserij in de Waddenzee sinds 2005, een positieve duit in het zakje. Uitkomsten van de studie kunnen worden vergeleken met die van kortlevende vogels zoals de koolmees. Doel is meer grip te krijgen op de rol van de mens in het komen en gaan van soorten.

© Manon Laterveer – de Beer